

Hirdetések:

1. Ma van hivatások vasárnapja, könyörgőnap *papi és szerzetesi hivatásokért.*

2. Szerdán este fél 7-től felnőtt katekézist, utána este háromnegyed 8-tól jegyeskurzust tartunk a plébánián.

3. Május a **Szűzanya hónapja**. Isten anyjával ápolt személyes kapcsolatunk elmélyítése végett imádkozzuk el naponta a rózsafüzért és a Loretói litániát. A májusi **szombatokon este háromnegyed 6-tól** közösen végezzük a **Loretói litániát** a *Templomban*.

4. **Jövő szombaton délelőtt 9-től** lesz az elsőáldozásra készülő gyerekek első gyónása. *Imádkozzunk értük, hogy ez az első szentségi találkozásuk Jézussal örömteli találkozás legyen.*

5. Liturgikus ünnepek a héten: szerdán *Boldog Salkaházi Sára vértanúra*, emlékezünk. Szombaton a *Fatimai Boldogságos Szűz Mária* emléknapja lesz.

6. Aktuálissá vált **adóbevallásunk** elkészítése. Hívő emberként ajánljuk személyi jövedelemadónk egyik 1%-át a Magyar Katolikus Egyház javára, és erre a lehetőségre hívjuk fel ismerőseink figyelmét is! Adónk másik 1%-át ajánljuk katolikus intézmények javára (pl. Mária Rádió, Katolikus Karitás, Szent Kereszt Iskola).

7. Az **imaapostolság májusi imaszándéka**: *Imádkozzunk, hogy a fiatalok, akik az élet teljességére hivatottak, fedezzék fel Mária példáján keresztül a befelé figyelés készségét, a megkülönböztetés mélységét, a hit bátorságát és a szolgálatnak való odaadottságot.*

Süllyedő hajón kérdezi a kapitány: - Emberek, van Önök között valaki, aki hisz Istenben? Az egyik utas jelentkezik: - Igen, én buzgó istenhívő vagyok. - Akkor jó, mert egy hellyel kevesebb van a mentőcsónokban. *** – Miért nem lehet a Lánchídon biciklizni? – ??? – Mert nincsen rajta pedál! – És az Erzsébet hídon? – ??? – Azon még lánc sincs.

Hivatali idő: hétfőtől csütörtökig 9-13 óra között, pénteken 13-17 óra között.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI
KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2022. május 8. XV. évf. 19. szám

CEGLÉD RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

Cím: 2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. Tel: +36-53-311-144

Számlaszám: BB 10103812-08250137-00000000

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

HÚSVÉT 4. VASÁRNAPJA – HIVATÁSOK VASÁRNAPJA

*A válaszos zsoltár válasza: **Mi az ő népe vagyunk, * és legelőjének nyája.***

„Juhaim hallgatnak szavamra.” (Jn 10,17) Az engedelmesség szót a latin nyelv az „*obaudire*” igéből képzi, ami azt jelenti: odahallgatni. A juhok, akik hallgatnak Jézusra, engedelmes bárányok. Az engedelmesség nem egy népszerű erény a mai világban, mégis evangéliumi érték, amire Jézus maga is buzdított, és amit Ő maga is élénk élt. Mit tanulhatunk Jézus példájából? Jézus engedelmességből lett emberré, aztán gyermekként szót fogadott szüleinek (vö. Lk 2,51). Odahaza azt látta, hogy szülei megtartják a vallási előírásokat (vö. Lk 2,21-22.41), felnőtt korában is engedelmeskedett a mózesi parancsoknak (vö. Mt 17,27; Lk 4,16;17,14), sőt: alávetette magát a világi tekintélynek (ld. Jézus pere), és fontosnak tartotta, hogy a tanítványok is legyenek becsületes, szabálykövető polgárok (vö. Mt 22,21). Képes volt szót fogadni másoknak: édesanyja szavára tette első csodáját Kánában, enged(elmesked)ett a kánaáni asszony állhatatosságát látva (vö. Mt 7,26-29). Kiolvasta az Atya akaratát a körülményekből: megszánta az éhező tömeget, és megszaportotta számukra a kenyeret (vö. Mt 15,32); az aratásra kész szántóföldet a közelgő lelki aratás jelének tekintette (vö. Jn 4,35). Tanítványait arra kérte, hogy imádkozzák: „*legyen meg a te akaratod*” (Mt 6,10). Egész megváltó műve az engedelmesség csodája volt: „*Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig*” (Fil 2,8). És tette ezt hatalmas lelki szabadsággal: nem engedte, hogy emberi

hagyományok, idejétmúlt szokások bekorlátozzák. Kérjük a Szentlélek megvilágosító kegyelmét, hogy mi is képesek legyünk felismerni Isten akaratát. Kérjük tőle, hogy szabadon, örömmel és szeretettel tudjunk hallgatni a Jó Pásztor szavára. Ismerjük fel: ha szabadon és nem félelemből, ha motiváltan és nem vakon engedelmeskedünk, az engedelmesség érdemszerző cselekedetté válik, mi is bekapcsolódhatunk a megváltás művébe. Az engedelmesség akarategységet teremt azzal a Krisztussal, aki teljesen az Atya akaratának szentelte magát.

Egy „tékozló fiú” esete (1. rész)

Úgy hiszem, hogy a hivatásom történetének a kezdete a húszas éveim közepére datálható. Akkoriban a munkám miatt már egy éve Kecskeméten laktam egy albérletben. Teljesen egyedül egy vadidegen városban. Nem ismertem ott nagyon senkit sem. A napjaim azzal teltek, hogy elmentem dolgozni, majd onnan haza, ahol a négy fal között tengettem minden időmet. Csak bevásárolni és ügyeket intézni mozdultam ki otthonról. Közben persze folyton csak az járt a fejemben, hogy én ennél az életnél többre vagyok hivatott. Bár egy erősen katolikus gyermekkort tudhatok magam mögött, de mégis, mint a legtöbb modern kori fiatal, a tinédzser éveim lázadásának gyümölcseként elfordultam Istentől és vallástalanná váltam. Nem tagadtam a keresztény hitet és nem is lettem annak ellenségévé. Egyszerűen csak úgy döntöttem, hogy ez nem az én vallásom. Talán csak az Úr kegyelme volt az, hogy az életem nem fordult züllésbe és önpusztításba – pedig bizony sok vakvágányt bejártam a harcművészetektől kezdve egészen a hajóspincér képzésig.

Ez volt az a jelen, ahol egy ismerőssel folytatott beszélgetés következtében arcul csapott az a felismerés, hogy ha az életem továbbra is így fog folytatódni, akkor ez egy olyan lejtőn indít el engem, amiről csakhamar nem lesz már visszaút. Ez a tudat sok álmatlan éjszakát okozott számomra. Hamar jött a felismerés, hogy ezen az állapoton senki más nem változtathat csak én. Eldöntöttem hát, hogy nyitok a világ felé és keresek egy közösséget, ahova tartozhatok. Sok eshetőséget megnéztem, és megvizsgáltam, hogy mik is a lehetőségeim, de a végeredmény mindig ugyanaz lett: csakis egy katolikus közösség rendelkezik azokkal a morális értékrendekkel, amikkel én azonosulni tudok. Még azon a héten kerestem

egy fiataloknak tartott hittancsoportot Kecskemét egyik egyházközösségében, ahova egy kiadós beszélgetés után meg is engedték, hogy csatlakozzam. Eddig a tervem sikeres is volt, viszont itt ismét jött egy felismerés, amit édesanyámnak köszönhetek: nem tartozhatok igazán ezek közé a fiatalok közé, ha nem ismerem kellő alaposan, hogy miben is hisznek, és hogy mi is az, ami igazából összetartja őket. Ennek következményeként elkezdtem Szentmisét látogatni. Eleinte csak végig ültem. Hallgattam és figyeltem. Nem olyan volt, mint a biciklizés. Mindent elfelejtettem. Viszont egy idő után természetessé vált a szertartás menete. Felálltam, mikor fel kellett állni, térdeltem, amikor térdelni kellett és még a szöveget is megtanultam. Bár kellő alaposan ismertem már a liturgia menetét, de sajnós mindhiába. Továbbra is azt volt a meggyőződésem, hogy ez nem az én vallásom.

Azon a plébánián, ahova én lelkesen „becsatlakoztam” szokásban volt, hogy minden évben adventkor egy könnyű- és komolyzenei estet tartottak a templomban. Erre én is elmentem (hisz mi más dolgom is lett volna...). Magam sem tudom, hogy miért, de valahogy erősen feldúltan érkeztem erre a koncertre. Lázadtam. Hogy mi ellen azt nem tudom, de küzdöttem. Ahogyan ott ültem a templom padjában és magamban vívódva hallgattam azt az andalító énekszót, egyszer csak valami átfordult bennem. Minden csendes lett. És könnyű. Sírva fakadtam. Hatalmas, több tonnás könnyek gördültek le az arcomon. Csak ezt a pár szót bírtam suttogva kipréselni az ajkaimon: „Te győztél. Tied vagyok.” A koncert után minden más lett. A Szentmisében buzgón ismételt szavak egyszerre értelmet nyertek. A begyakorolt mozdulatokhoz érzelmek társultak és már nem csak üres gesztusok voltak, hanem Valaki felé irányultak. Rám talált a válasz, amit már évek óta kerestem. Jézus Krisztus az a többlet, amire vágyom. Ő az a több, akire én hivatott vagyok. Kinyílt a világ. Felpörögtek az események. Rengeteg új embert ismertem meg és mindazok a gondok, amik eddig azzal fenyegettek, hogy tönkreteszik az életemet, teljesen eltűntek. A hallott prédikációkban és lelkigyakorlatokban újratanultam mindent. Az Istennel való kapcsolatom egyre erősebb és erősebb lett. Itt már fel-felsejlett bennem időközönként, hogy talán a papságban vagy a szerzetességben kellene keresnem az igazi helyemet, de túlságosan erősen vágytam saját családra, így ennek a gondolatnak nem sok esélye volt nálam. *(Fr. Tólas Simon OFM)*